

Joels Bog og den laodikeiske syvendedagsadventistkirke - Nummer femten

Jeff Pippenger

2025-12-21

Nummer femten

Jeg hævder, at det er vigtigt at forstå forbindelsen mellem symbolet om fire generationer og senregnsbudskabet for at have det bedste håb om at erkende betydningen af de første fire vers i Joels bog, kapitel et. Joel synger vingårdens sang, men hans indledende strofe er pagtens profetiske forbindelse med fire generationer.

Og han sagde til Abram: Vid for vist, at dit afkom skal være fremmede i et land, som ikke er deres, og de skal tjene dem; og de skal plage dem i fire hundrede år. Men også det folk, som de skal tjene, vil jeg dømme; og derefter skal de drage ud med store rigdomme. Og du skal gå til dine fædre i fred; du skal blive begravet i en god alderdom. Men i det fjerde slægtled skal de vende tilbage hertil igen; for amoritternes misgerning er endnu ikke fuld. 1 Mosebog 15:13–16.

Dette skriftsted er den profeti, som blev opfyldt gennem Moses' liv. Når Joels Bog indleder vingårdens sang ved at henvise til fire generationer af tiltagende ødelæggelse, bringer den Joels Bog i overensstemmelse med den profetiske fjerde og sidste generation. Denne generation er Peters „udvalgte slægt“, som er blevet kaldet ud af mørket ind i Hans „underfulde lys“. De sættes i kontrast til deres generationsmæssige modstykke, fremstillet som en øgleyngel. Denne fjerde og sidste generation er repræsenteret ved Johannes, som er et symbol på de hundrede fire og fyrre tusinde, som „er kaldede og udvalgte og trofaste.“

Kaldet ved 9/11, udvalgt i Midnatsråbet og trofast under søndagslovskrisen, ligesom levitterne var trofaste under Arons og Jeroboams oprør med guldkalven. De sjæle, som renses som sølv i Malakias kapitel tre, er levitter, som udvælges under Midnatsråbets budskab, for beseglingen fuldbyrdes med og ved en udgydelse af Helligånden.

I den foregående artikel fremdrog vi linjer fra Moses' historie, hvem søster White identificerer som alfaen i Bibelens profeti, og som profetisk forbindes med Kristus som omegaen i Bibelens profeti. Moses er grundstenen, og Kristus er hovedhjørnестenen. Begge er de symboler på udfrielse fra synden, således som det fremstilles ved udfrielsen fra Egypten under Moses. Dog blev alle de åbenbarelses af Guds kraft, som fandt sted ved Moses' hånd, langt overgået, da Kristus stadfæstede pagten med mange i én uge. Moses er alfa, og Kristus er omega, og omega er tallet „22“, og alfa er tallet „1“.

Når vi beskæftiger os med Moses, ser vi, at den udfrielse, som gennemtrænger hans profetiske vidnesbyrd, er sat i forbindelse med vand. Hans udfrielse fra Nilens vand ved hans fødsel var et forbillede på Noa i arken. Dåben ved Det Røde Hav svarer til Noa og de otte i arken, hvilket igen svarer til Josvas dåb ved Jordanfloden, som blev gentaget af Kristus på netop det samme sted. Moses' vidnesbyrd begynder med udfrielse ved Nilen og ender ved Jordans bredder. Kristi dåb var

Hans salvelse til at vidne i tre og et halvt år frem mod Hans død, som blev fremstillet i begyndelsen ved Hans dåb. Ved Hans opstandelse var der nogle få dråber indtil den fulde udgydelse på Pinsedagen.

Guds pagtspromis til menneskeheden begynder med Noa, og hans pagtspromis til et udvalgt folk gennem Abraham blev opfyldt med Moses. Moses, alfaen, var et forbillede på Jesus, omegaen, som skulle komme og stadfæste pagten med „mange“, ikke blot med et udvalgt folk. Som et forbillede på Kristus svarer Moses' fødsel til pagten givet til Noa, med regnbuen som tegnet for alle mennesker. Moses svarer også til pagten givet til et udvalgt folk, med omskærelsen som tegnet for det udvalgte folk. Moses' pagtsværk var rettet mod „mange“, ikke blot et udvalgt folk. Havde det ikke været tilfældet, ville de ikke bestandig have været plaget af den blandede skare.

Midt i alle de forskellige »frelsens vande«, som er fremstillet gennem hele Moses' liv, forbinder dåben i Bethabara ved Jordanfloden begyndelsen på det gamle Israels pagthistorie i det forjættede land med afslutningen på dets historie i den uge, hvor Kristus stadfæstede pagten med mange. Kristi dåb svarer til det gamle Israels dåb, og begge historier vidner om Hans opstandelse, da Han åndede nogle få regndråber ud før de rigelige regnskyl på pinsedagen halvtreds dage senere. Hele linjen fra alfa til omega, fra Moses til Kristus, fremstilles i frelsens vande.

Ved undervisningen af disse disciple viste Jesus betydningen af Det Gamle Testamente som et vidnesbyrd om Hans mission. Mange bekendende kristne forkaster nu Det Gamle Testamente og hævder, at det ikke længere er til nogen nytte. Men sådan er Kristi lære ikke. Så højt værdsatte Han det, at Han ved en bestemt lejlighed sagde: »Hører de ikke Moses og profeterne, vil de heller ikke lade sig overbevise, om nogen end opstod fra de døde.« Lukas 16,31.

„Det er Kristi røst, der taler gennem patriarker og profeter, fra Adams dage og helt til tidens afsluttende scener. Frelseren åbenbares i Det Gamle Testamente lige så tydeligt som i Det Nye. Det er lyset fra den profetiske fortid, der fremhæver Kristi liv og Det Nye Testaments lære med klarhed og skønhed. Kristi mirakler er et bevis på hans guddommelighed; men et stærkere bevis på, at han er verdens Forløser, findes i sammenligningen af Det Gamle Testaments profetier med Det Nye Testaments historie.“ The Desire of Ages, 799.

I artiklerne, der omhandler Joels Bog, har vi „sammenlignet Det Gamle Testaments profetier med Det Nyes historie“ og også med det moderne åndelige Israels historie. Hvad enten det drejer sig om Det Gamle eller Det Nye Testamente eller om de tre engles historie, som begyndte i 1798, er alle disse linjer fremstillet som „Kristi røst“. Bibelens og Profetiens Ånds skrevne vidnesbyrd er Kristi røst, og Kristi røst er røsten af Ham, som er Guds Ord.

„røsten“ fra Guds ord er Guds budskab, sådan som det er fremstillet i hans skrevne ord. Hans budskab i de sidste dage er budskabet om den sildige regn, som indbefatter en tidlig regn, efterfulgt af tidlig og sildig regn, ifølge Joel.

Johannes Åbenbareren repræsenterer de hundrede og fireogfyrre tusinde, som vender tilbage til de gamle stier, for han hører en „røst“ bag sig. „Røsten“ bagved er Kristi røst „fra Adams dage“ og fremefter.

Og jeg vendte mig om for at se røsten, som talte med mig. Og da jeg vendte mig om, så jeg syv gyldne lysestager. Åbenbaringen 1,12.

Verset markerer et brud i kapitel et, for indtil det foregående vers befandt Johannes sig på den ø, som kaldes Patmos, men i vers tolv vender han sig om, og fra da af er Johannes i den himmelske helligdom. Når han vender sig om, gør han det, fordi han i vers ti havde hørt en røst bag sig.

Jeg var i Ånden på Herrens dag, og jeg hørte bag mig en høj røst som af en basun, der sagde: Jeg er Alfa og Omega, den første og den sidste; og: Hvad du ser, skriv det i en bog og send det til de syv menigheder, som er i Asien: til Efesus og til Smyrna og til Pergamon og til Thyatira og til Sardes og til Filadelfia og til Laodikea. Johannes' Åbenbaring 1,10-11.

Johannes repræsenterer dem, som hører Kristi røst bag sig. Han hører Jeremias' trompetbudskab om at vende tilbage til de gamle stier, de stier, som de ugudelige nægtede at vandre på, og advarselstrompeten, som de nægter at lytte til. Johannes lyttede, og røsten bag ham identificerede sig som Alfa og Omega – den Ene, som anskueliggør den nye vej sammen med den gamle vej.

Og midt iblandt de syv lysestager én, som lignede Menneskesønnen, iført en klædning, der nåede ned til fødderne, og om brystet omgjordet med et gyldent bælte. Hans hoved og hans hår var hvidt som uld, så hvidt som sne; og hans øjne var som en ildslue; og hans fødder lignede skinnende malm, som om de glødede i en ovn; og hans røst var som lyden af mange vande. Og i sin højre hånd havde han syv stjerner; og af hans mund udgik et skarpt tveægget sværd; og hans åsyn var som solen, når den skinner i sin kraft. Åbenbaringen 1:13–16.

I vers tolv vender Johannes sig om og ser et syn af Kristus, som søster White sætter i forbindelse med det syn af Kristus, som Daniel havde, hvilket er det syn, som Esajas, Jeremias, Ezekiel og Paulus havde.

„Det er med en inderlig længsel, at jeg ser frem til den tid, da begivenhederne på pinsedagen skal blive gentaget med endnu større kraft end ved den lejlighed. Johannes siger: „Jeg så en anden engel komme ned fra himlen, som havde stor magt; og jorden blev oplyst af hans herlighed.“ Da vil folket, ligesom på pinsens tid, høre sandheden forkyndt for sig, hver mand på sit eget tungemål.”

„Gud kan indblæse nyt liv i enhver sjæl, som oprigtigt ønsker at tjene Ham [Adam og Ezekiels dal med de tørre ben], og kan røre ved læberne med et glødende kul fra alteret [Esajas] og gøre dem veltalende i Hans pris. Tusinder af stemmer vil blive gennemtrængt af kraft til at forkynde de vidunderlige sandheder i Guds ord. Den stammende tunge vil blive løst [Esajas' andet sprog], og de frygtssomme vil blive gjort stærke til at aflægge et frimodigt vidnesbyrd om sandheden. Må Herren hjælpe sit folk til at rense sjælens tempel for enhver besmittelse [Malakias' levitter] og til at bevare en så nær forbindelse med Ham, at de må få del i den sildige regn, når den bliver udgydt.“ Review and Herald, 20. juli 1886.

Det syn, vi betragter, omfatter beskrivelsen af Kristi røst. Når Johannes vender sig om og hører Kristi røst, er den som lyden af „mange vande“. Når Kristi røst taler om hans pagt med mennesker eller med et udvalgt folk, er den forbundet med mange vande. Budskabet i Daniel syv til ni blev åbnet i 1798, og dernæst, i 1989, blev budskabet i Daniel ti til tolv åbnet. 1798 er forbundet med

røsten fra floden Ulai, og 1989 er røsten fra floden Hiddekel.

„Det lys, som Daniel modtog fra Gud, blev givet især for disse sidste dage. De syner, han så ved bredden af Ulai og Hiddekel, de store floder i Sinear, er nu ved at gå i opfyldelse, og alle de begivenheder, der er forudsagt, vil snart ske.“ Testimonies to Ministers, 112.

Jordanfloden er forbindelsesleddet mellem den gamle Israels alfa-pagthistorie og omega-pagthistorie. Ordet Jordan betyder »den, som stiger ned«, og repræsenterer Kristus, »den store nedstiger«.

Lad dette sind være i jer, som også var i Kristus Jesus, som, da han var i Guds skikkelse, ikke anså det for et rov at være Gud lig, men gav afkald på det, tog en tjeners skikkelse på sig og blev mennesker lig; og da han i fremtræden fandtes som et menneske, ydmygede han sig selv og blev lydigheds indtil døden, ja, korsets død. Filipperne 2:5–9.

Jordanfloden repræsenterer Kristus, »den store nedstiger«, og Jordan er forbindelsen mellem alfa- og omega-historien for Guds udvalgte folk, som fik overdraget en vingård at holde ved lige. Moses' udfrielsens vande repræsenterer Kristi røst, som kan høres, dersom en sjæl blot ville vende sig om for at høre »røsten bag dem«, og den røst, de da ville høre, er — røsten af mange vande. Fra Noas flod til Jerusalems ødelæggelse i år 70 e.Kr. fremholdes udfrielsens vande som vejmærker for Guds pagtsfolk. Disse vejmærker repræsenterer den indre historie hos Guds endelige pagtsfolk, de hundrede og fireogfyrr tusinde. Det vand, som forsyner Jordanfloden, har sit udspring i den dug og sne, der samler sig i Hermons bjerge, som danner Jordanflodens kilder.

En valfartssang af David. Se, hvor godt og hvor lifligt det er, når brødre bor sammen i enighed! Det er som den kostelige salve på hovedet, der flød ned over skægget, ja, Arons skæg, og ned over kanten af hans klædning; som Hermons dug og som den dug, der faldt ned over Zions bjerge; for dér bød Herren velsignelsen, liv til evig tid. Salmernes Bog 133:1–3.

Disse vande danner også Pans grotte, en dyb sø, beliggende i en hule i Panium i Daniel 11:13–15 og i Cæsarea Filippi på Peters tid. Jordanflodens kilder danner også den sataniske sø i Pans grotte. Lyden af mange vande viser, at den store strid mellem Kristus og Satan havde sin oprindelse på Hermonbjergenes høje tinder.

Og jeg siger også til dig, at du er Peter, og på denne klippe vil jeg bygge min kirke, og Helvedes porte skal ikke få magt over den. Matthæus 16:18.

Navnet „Hermon“ betyder „hellig, indviet, hengiven eller adskilt“ og er et symbol på Himmelen, kilden til alt vand og begyndelsen på den store strid, som repræsenteres ved „helvedes porte“, hvilket var den betegnelse, Jesus knyttede til Pans grotte, da han var i Cæsarea Filippi. I denne sammenhæng blev Simon Barjonas navn ændret til Peter. Simon betyder „en, der hører“, og Barjona betyder „duens søn“. Simon var et symbol på den sjæl, som hørte budskabet om Jesu dåb, der blev repræsenteret ved Helligånden i skikkelse af en due. Som en, der hørte budskabet om Kristi dåb, bliver Peter forvandlet og repræsenterer de 144.000. Peter blev beseglet ved Panium, hvilket er vers tretten til femten i Daniel elleve.

Fra Hermons vande fuldender Jordanfloden, et symbol på Kristus – den store nedstigende – sin færd ved Det Døde Hav. Fra Himmelen, hvor livets dug har sit udspring, steg Kristus ned til korsets død, som Det Døde Hav repræsenterer. Kystlinjen ved Det Døde Hav er jordens dybeste blotlagte landoverflade. Jordanfloden, som strømmer nedad, strømmer ned til jordens laveste vandniveau, ligesom Kristus steg ned til sin død på korset. Fra livets vand til dødens vand repræsenterer Jordanfloden Kristi nedstigning fra himmelen til korset.

Vigtige temaer i Bibelens profeti er forbundet med vand, og Bibelens profeti er Kristi røst, som er en røst af mange vande. Babylonsskøgen sidder på mange vande, og Eufrats vande udtørres for at berede vejen for kongerne fra Østen, og købmændene og kongerne står langt borte og jammer, for Tarsisskibene er ødelagt midt i havene, og den pagt med døden, som Efraims drukkenbolte indgik, da de skjulte sig under løgn, bliver gjort ugyldig ved den overvældende oversvømmelse af den pavelige søndagslov.

Når Søster White henviser til „Shinars store floder“, sigter hun til floderne Tigris og Eufrat. Disse vande kan spores tilbage til Edens Have, hvor de er den tredje og fjerde flod, som udgår fra Eden.

Og den tredje flods navn er Hiddekel; den er den, som løber øst for Assyrien. Og den fjerde flod er Eufrat. 1 Mosebog 2:14.

Hiddekel er Tigris, og naturligvis var Eufrat Eufrat, skønt moderne historikere og teologer er uenige. De fastholder, at Ulai ikke var en stor flod, men blot en menneskeskabt akvædukt i Persien, ikke i Shinar. De samme menneskelige autoriteter fastslår, at de eneste to floder af nogen betydning, som er forbundet med Shinar, var Tigris og Eufrat, og profetinden erklærer, at Ulai og Hiddekel var „Shinars store floder“.

Profetindens ord om vandets budskab står i modsætning til de moderne eksperter, ligesom de oldgamle eksperter stod i modsætning til Noas budskab om vandet. Vi får at vide, at de to syner, som er fremstillet ved de to floder, er i færd med at blive opfyldt, og derfor vil alt det, som er fremstillet inden for disse to syner, der blev givet ved „Shinars to store floder“, snart gå i opfyldelse. Budskabet, der er knyttet til disse floder, er Kristi røst, for Hans røst er som mange vande. Tigris og Eufrat repræsenterer et stort profetisk tema, og deres vidnesbyrd er knyttet til den pagt, som alfa-Moses fremsatte, hvilken er den samme pagt, som omega-Kristus stadfæstede.

I profetien repræsenterer Tigris Assyrien, og Eufrat er Babylon. I denne sammenhæng er de to magter, fremstillet som løver af Jeremias, som først ville føre det nordlige rige og derefter det sydlige rige i fangenskab.

Israel er et spredt får; løverne har drevet ham bort; først har Assyriens konge fortæret ham, og til sidst har denne Nebukadnezar, Babels konge, knust hans ben. Jeremias 50:17.

Både Assyrien og Babylon var nordlige fjender i forhold til begge Israels riger og er derfor forbilleder på den falske konge fra nord — pavedømmet. I det væsentlige blev de samme politiske og religiøse traditioner videreført af de to magter, som opstod af det samme kulturelle miljø, men Assyriens politiske struktur lagde vægt på statskunst, hvorimod Babylon lagde vægt på kirkekunst, skønt meget lignende. Det hedenske Rom og det pavelige Rom er på visse niveauer identiske, men

dog repræsenterer det hedenske Rom statskunst og det pavelige Rom kirkekunst. Assyrien var i profetisk relation til Babylon et rige præget af statskunst, efterfulgt af Babylon, en lignende magt, der lagde vægt på kirkekunst. Assyrien repræsenterede det hedenske Rom, og Babylon repræsenterer det pavelige Rom. Alle fire af disse magter trampede Guds helligdom og hær ned. Assyrien forbindes med Tigris og Babylon med Eufrat. Dette stemmer overens med udtørringen af Eufrat i Johannes' Åbenbaring for at berede vejen for kongerne fra øst, sådan som det blev forbilledliggjort ved Kyros' værk, da han afledte Eufrat for at styrte Babylon. Babylon er Eufrat; Assyrien er Tigris.

Nordens konge i profetien erobrer verden under søndagslovs-krisen og falder derefter, men erobringen fremstilles ofte som en overvældende oversvømmelse. Beretningen om nordens konge, som den fremstilles ved Assyrien og Babylon, symboliseres ved floder, for fortællingen berettes af mange vandes røst.

Landet mellem de to floder kaldes Mesopotamien, hvilket betyder »landet mellem to floder«. De to floder repræsenterer den nordlige magt, som Gud benytter til at tugte sit frafaldne folk ved at sprede dem i fangenskab. En af bifloderne til de mange vande røst findes i navnet »Padan-Aram«, som kun omtales ti gange i Skrifterne. Den første omtale står i forbindelse med pagten, for den identificerer blodsrødderne hos Rebekka, Isaks hustru. Verset siger:

Og Isak var fyrré år gammel, da han tog Rebekka til hustru, datter af aramæeren Betuel fra Paddan-Aram, søster til aramæeren Laban.

Enden på fyrré år er ved Moses' tre vidner blevet vist at føre til Kadesh, 1863 og søndagsloven. Isaks ægteskab er et pagtsægteskab, der forbilledligt fremstiller Kristi ægteskab med de hundrede og fireogfyrré tusinde ved søndagsloven, som er 1863, som er Kadesh, som er enden på en fyrréårig pagtshistorie. Rebekka var datter af en syrer og søster til syrerén Laban, (som i den næste generation af pagtshistorien brød en pagt med Isaks søn Jakob.)

Bethuel betyder "ødelæggelsens hus" eller "ødelæggerens hus", så Rebekka var datter af "ødelæggerens hus". Syrien betyder højland og plateau, og Paddan-Aram betyder Mesopotamien, eller landet imellem. Rebekka var af syrernes blodslinje, som kom fra Mesopotamien, højlandet mellem "Assyriens Tigris" og "Babylons Eufrat", som repræsenterer de løver, hvilke Herren brugte til at sprede sine frafaldne får. Ødelæggernes hus blev forenet med Guds hus i ægteskabet mellem Isak og Rebekka. Det er ikke en tilfældighed, at ved den første omtale af Paddan-Aram nævnes disse to floder, der repræsenterer den profetiske konge i nord, som fremstilles som en overstrømmende flod, første gang i 1 Mosebog 25:20.

Forbindelsen mellem ødelæggelsens hus og Guds pagtsfolk fortsætter, da Jakob flygter fra Esau og ender hos sin morbror Laban, hvor han tjener to perioder på 2520 dage for at sikre det næste pagtægteskab. Det ene ægteskab ender med det nordlige kongerige Israels adspredelse, og det andet ægteskab ender med det sydlige kongeriges adspredelse. Da disse to rigers respektive adspredelsesperiode endte i 1798 og 1844, blev det ægteskab, som Jakob arbejdede for at fuldbyrde gennem to perioder på 2520, opfyldt, idet brudgommen kom til brylluppet den 22. oktober 1844.

Giftede Kristus sig da med Lea, som betyder »træt og udmattet«, eller giftede Han sig med Rakel, som betyder »en god rejsende«? Lea og Rakel repræsenterer to klasser af rejsende jomfruer: den ene jomfru, som »bliver træt«, og den anden jomfru, som »rejser godt« på vejen for at gifte sig med Jakob den 22. oktober 1844.

„De havde et klart lys opstillet bag sig ved stiens begyndelse, og en engel fortalte mig, at dette var 'midnatsråbet'. Dette lys skinnede langs hele stien og gav lys for deres fødder, så de ikke måtte snuble.”

“Hvis de holdt deres blik fæstet på Jesus, som var lige foran dem og ledte dem til staden, var de trygge. Men snart blev nogle trætte og sagde, at der endnu var langt til staden, og at de havde ventet at være kommet ind i den før. Da opmuntrede Jesus dem ved at løfte sin herlige højre arm, og fra hans arm udgik et lys, som bølgede hen over adventskaren, og de råbte: 'Halleluja!' Andre fornægtede overilet lyset bag dem og sagde, at det ikke var Gud, der havde ledt dem så langt. Lyset bag dem slukkedes, så deres fødder blev efterladt i fuldkomment mørke, og de snublede og mistede målet og Jesus af syne og faldt af stien ned i den mørke og ugudelige verden nedenfor.” Early Writings, 15.

I 1844 gik den filadelfiske milleritiske bevægelse ind til brylluppet. Brylluppet den 22. oktober 1844 adskilte to klasser af tilbedere, repræsenteret ved Rakel og Lea. Rakel repræsenterer en klasse, som med held havde vandret på stien frem til brylluppet den 22. oktober 1844, men Leas klasse blev træt. De blev da adskilt, og den tredje engels prøvelsesproces begyndte netop dér, hvor Midnatsråbets prøvelsesproces afsluttedes.

Ægteskabet var blevet indledt, og det skulle derefter fuldbyrdes og prøves. Ægteskabet blev fuldbyrdet i 1846, og den tredje engels prøvelsesproces begyndte. I 1849 og 1850 rakte Herren sin hånd ud anden gang for at samle sin rest. Habakkuks anden tavle blev da indsat i historien, som forbilledligt fremstillet ved det andet sæt bud. Efter at Moses knuste det første sæt, blev det andet sæt tavler fremstillet. Tavlen fra 1850 erstattede tavlen fra 1843, og i 1850 fortsatte prøvelsen af det gamle Israel som Guds nye pagts brud frem mod Kadesh og 1863.

I 1856 kom mere vand fra de to floder gennem Hiram Edsons pen. Lyset over de »syv tider«, som kom gennem Edsons pen, var det lys, der fremstilles ved de to floder, som begyndte deres profetiske vidnesbyrd i Edens Have. Edens Have er et symbol på menneskehedens oprør mod Guds lov, og det er dér, vandene fra floderne Ulai og Hiddekel begynder deres færd. De bevæger sig gennem pagthistorien, for denne Have, oprørets symbol, er også det sted, hvor et lam blev slagtet for at skaffe klæder til erstatning for figenbladene på Adam og Eva. Pagthistorien begynder med livets pagt mellem Adam og Gud. Denne pagt, symboliseret ved livets træ, førte til den brudte pagt ved Adam og Eva, som indledte en ny livets pagt, da Lammet, slagtet fra verdens grundvold blev lagt, skaffede klæder til det nøgne og fortabte par. De to floder, som strømmer fra denne Have, bliver til sidst symbolerne på de magter, Gud anvender som sin tugts kæp.

Ve Assyrier, min vredes ris, og staven i deres hånd er min harme. Jeg vil sende ham mod et gudløst folk, og mod genstanden for min vrede vil jeg give ham befaling til at røve bytte og tage rov og nedtræde dem som gadernes søle. Esajas 10,5-6.

Disse to floder strømmede ud fra Eden ind i Rebekkas slægtslinje og hendes pagtsægteskab med Isak og videre til Jakob, hvor vandet fra de to floder fremstilles som to særskilte perioder af syv tider. Dernæst strømmer de samme to floder gennem de sidste seks kapitler i Daniel, hvor tre kapitler repræsenteres af hver flod. Den ene flod repræsenterer forøgelsen af kundskab, som blev åbnet i kapitlerne syv, otte og ni, og den anden flod repræsenterer forøgelsen af kundskab, som blev åbnet i kapitlerne ti, elleve og tolv.

Kapitel syv, otte og ni fremstilles som synet ved Ulai, og Kristus skildres på lignende måde i kapitel ti, elleve og tolv. I begge flodsyner, som fremstilles over tre kapitler, fremstilles Kristus som stående på vandet.

Og det skete, da jeg, ja jeg Daniel, havde set synet og søgte at forstå det, se, da stod der foran mig én, som så ud som en mand. Og jeg hørte en mands røst mellem Ulajs bredder, som råbte og sagde: Gabriel, lad denne mand forstå synet. Daniel 8:15, 16.

Synet af Kristus i kapitel ti ligner det syn, Johannes var vidne til i Åbenbaringen kapitel ét, og i Daniels syn i kapitel otte er Palmoni over vandene, ligesom Han var det i kapitel tolv, hvor Han var klædt i linned.

„På tidspunktet for Gabriels besøg var profeten Daniel ude af stand til at modtage yderligere undervisning; men nogle få år senere, idet han ønskede at få mere at vide om emner, som endnu ikke var fuldt forklaret, satte han sig atter for at søge lys og visdom fra Gud. ‘I de dage sørgede jeg, Daniel, i tre hele uger. Jeg spiste intet lækkert brød, og hverken kød eller vin kom i min mund, og jeg salvede mig slet ikke.... Så løftede jeg mine øjne og så, og se, der var en mand klædt i linned, hvis lænder var omgjordet med fint guld fra Ufaz. Også hans legeme var som krysolit, og hans ansigt var som synet af lyn, og hans øjne som ildfakler, og hans arme og hans fødder havde farve som skinnende kobber, og lyden af hans ord var som lyden af en menneskemængde.’”

Ingen ringere end Guds Søn viste sig for Daniel. Denne beskrivelse ligner den, Johannes gav, da Kristus blev åbenbaret for ham på øen Patmos. Vor Herre kommer nu sammen med et andet himmelsk sendebud for at undervise Daniel om, hvad der ville finde sted i de sidste dage. Denne kundskab blev givet til Daniel og ved inspiration nedskrevet for os, over hvem verdens ender er kommet. Review and Herald, 8. februar 1881.

I Hiddekel-synet af Kristus i kapitel ti er Kristus over vandet og klædt i linned, og i Ulai-synet er Han over vandet. Synet i Åbenbaringen 1 stemmer overens med det syn, der fremstilles i Ulai- og Hiddekel-synerne, hvor Søster White identificerer, at det er „ingen ringere end Guds Søn“. Når hun identificerer englen i Åbenbaringen 10, siger hun, at englen var „ingen ringere end Jesus Kristus“. Englen i Åbenbaringen 10 løfter sin hånd mod himlen og sværger ved Ham, som lever i al evighed, forbundet med synet af Kristus i kapitel tolv, som løfter begge sine hænder mod himlen og sværger ved Ham, som lever i al evighed. I Åbenbaringen 10 er Han over både vandet og landet.

Det, som findes »mellem en flods bredder«, er vand, og Daniel hørte »en mands røst mellem bredderne«, så røsten kom fra manden over vandet, og røsten var lyden af vandene i floden Ulai.

Og på den fire og tyvende dag i den første måned, mens jeg var ved bredden af den store flod, som er Hiddekel, løftede jeg mine øjne og så, og se, der var en mand klædt i linned, og hans lænder var omgjordet med fint guld fra Ufaz. Også hans legeme var som krysolit, og hans ansigt som lynets skær, og hans øjne som ildfakler, og hans arme og hans fødder var at se til som skinnende kobber, og lyden af hans ord var som lyden af en mangfoldighed. ...

Men du, Daniel, luk ordene inde og besegl bogen indtil endens tid; mange skal fare hid og did, og kundskaben skal blive stor. Derpå så jeg, Daniel, og se, der stod to andre, den ene på den ene side af flodens bred og den anden på den anden side af flodens bred. Og en sagde til manden, som var klædt i linned, og som stod over flodens vande: Hvor længe skal der gå til enden på disse underfulde ting? Og jeg hørte manden, som var klædt i linned, og som stod over flodens vande, idet han løftede sin højre hånd og sin venstre hånd mod himmelen og svor ved ham, som lever evindeligt, at det skal vare en tid, tider og en halv tid; og når han har fuldendt at søndersprede det hellige folks magt, da skal alle disse ting være til ende.

Og jeg hørte, men jeg forstod det ikke; da sagde jeg: O min Herre, hvad skal enden blive på disse ting? Og han sagde: Gå bort, Daniel; thi ordene skal holdes skjult og besegles indtil endens tid. Mange skal renses og gøres hvide og prøves; men de ugudelige skal handle ugadeligt, og ingen af de ugudelige skal forstå det; men de vise skal forstå det. Daniel 10:4-6; 12:4-10.

Shinars store floder, således som Søster White identificerer dem, er begge knyttet til et syn, hvor Kristus er på vandet og taler, for hans røst er som lyden af mange vande. I begge synes spørgsmålet: „Hvor længe?“ Begge floder er også fremstillet i Daniels „spørgsmål og svar“ i kapitel otte, som er adventismens centrale søjle og grundvold. Der er de to floder symboler på de „syv tider“ med adspredelse og nedtræden af både helligdommen og hæren. De to floder opfylder deres rolle som Guds tugtens ris, for derefter at flyde ind i milleritternes historie om den første engel, hvor William Miller opdagede sin første profetiske juvel, som var linjen om de „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve. De to floder repræsenterer de to adspredelser på 2520 år, som blev fuldbyrdet ved Assyriens og Babylons to løver, der er fremstillet ved Tigris og Eufrat, og naturligvis ved Lea og Rakel, Rebekkas niecer, hvis pagtsægteskab fandt sted, da Isak var fyrre år gammel, således som det er optegnet i 1 Mosebog 2520.

Miller fremlagde kun spredningen af de „syv tider“ over for det sydlige rige Juda, hvilket blev opfyldt sammen med profetien om de 2300 år i 1844. I 1856 identificerede den „nye vin“ i de „syv tider“ den samme spredning over det nordlige rige, som endte i 1798. Som William Millers første profetiske opdagelse fremkom vandet fra floden Eufrat som alfalæren i den første engels historie. Vandet fra floden Ulai fremkom med den tredje engel. Millers alfaopdagelse var de syv tider, fremstillet ved floden Ulai, og Hiram Edsons omegaopdagelse var de syv tider, fremstillet ved floden Hiddekel.

De 2520 repræsenterer længden af den periode, som er den samme for hvert rige, men som begynder og ender med seksogfyrre års mellemrum. 1798 markerer endetiden og ankomsten af den første engel i Johannes' Åbenbaring kapitel fjorten. 1798 er opfyldelsen af de 2520 års adspredelse, som blev bragt over det nordlige rige af Assyriens løve. 1844 er opfyldelsen af de »syv tider«, som

blev bragt over det sydlige rige, og fremstilles ved Babylons løve. De to floder er bogstøtter for historien om den første og den anden engels budskaber, som endte med den tredjes ankomst den 22. oktober 1844, da både den syvende basun og også jubelbasunen lød på den modbilledlige forsoningsdag.

Da skal du lade jubelårets basun lyde på den tiende dag i den syvende måned; på soningsdagen skal I lade basunen lyde gennem hele jeres land. 3 Mosebog 25,9.

Lyden af den syvende basun er et symbol på Kristi værk i at forene sin guddommelighed med menneskeligheden og er fremstillet ved de 2300 år i synet ved Ulai-floden; og lyden af jubelbasunen er et symbol på pagtens angående landet, som blev brudt og kom over Guds folk, det, som Daniel kaldte Moses' forbandelse og ed, og det, som Moses kaldte „striden om Guds pagt“.

Ja, hele Israel har overtrådt din lov, idet de er veget bort for ikke at adlyde din røst; derfor er forbandelsen udgydt over os og den ed, som er skrevet i Moses, Guds tjeners, lov, fordi vi har syndet imod ham. Daniel 9:11.

Den „forbandelse“ og den „ed“, som der er skrevet om „i Mose lov“, er de „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve. Det ord, der oversættes som „ed“, er det samme hebraiske ord, som i Tredje Mosebog oversættes som „syv tider“. Forbandelsen for at bryde pagtens ed i kapitel femogtyve fremstilles i kapitel seksogtyve, hvor Moses betegner forbandelsen som „pagtens strid“.

Så vil også jeg gå imod jer og tugte jer syv gange mere for jeres synder. Og jeg vil føre sværd over jer, som skal hævne min pagts sag; og når I samles inden for jeres byer, vil jeg sende pest iblandt jer; og I skal blive givet i fjendens hånd. 3 Mosebog 26:24, 25.

Herren bragte den assyriske løves sværd over det nordlige rige for at „straffe“ dem ved at overgive dem i „fjendens hånd“ i 723 f.Kr. Seksogfyrré år senere, i 677 f.Kr., mærkede det sydlige rige Moses' forbandelse. Moses' forbandelse er pagtens strid. I seksogfyrré år blev Mesopotamiens løver anvendt af Gud til at fjerne hæren og træde den ned. Ved slutningen af denne periode på seksogfyrré år ødelagde Nebukadnezar helligdommen. Hæren i Daniels spørgsmål i vers tretten i Daniel 8 blev gjort til slaver af deres fjender gennem en periode på seksogfyrré år, som kulminerede med ødelæggelsen af helligdommen, der var det andet emne, som skulle nedtrædes i vers tretten. Da disse floder nåede henholdsvis 1798 og 1844, var en hær blevet samlet som et tempel, for hæren er et legeme, og legemet er et tempel. Ved slutningen af den periode skulle det tempel, der var blevet opbygget gennem de seksogfyrré år, forenes med det himmelske tempel i guddommens ægteskab med menneskeheden. Ægteskab er mellem to templer, og hvad Gud sammenføjer, må ikke skilles ad.

Vandet fra Tigris nåede til 1798, og vandet fra Eufrat nåede til 1844. Lige før den tredje engels ankomst kom den anden engel, og derefter blev Midnatsråbets budskab udgydt ved lejr mødet i Exeter, New Hampshire, den 12.–17. august 1844. Exeter betyder „en vandfæstning“, og ved lejr mødet blev der afholdt et forfalsket møde i et andet telt, opstillet af en gruppe fra Watertown, Massachusetts. De vande, som ifølge Søster White havde deres udspring i Eden, stod foran at blive spredt som „en flodbølge“ hen over USA's østkyst. Det jordskælv, som udløste denne flodbølge,

fandt sted i Edens Have, da Satan besejrede menneskeheden og forårsagede en seismisk omvæltning i Eden, hvis bølger nåede frem til Midnatsråbet i milleritternes historie. Denne flodbølge strømmer ind i Midnatsråbet i de hundrede og fireogfyrre tusinds historie, og den bølge, som begyndte ved jordskælvet forårsaget af Adams synd, når frem til jordskælvet ved søndagsloven i Åbenbaringens kapitel elleve.

Kristi røst er lyden af mange vande, og de sammenstrømmende vande udgør den sene regns budskab. Esajas og hans søn Shearjashub står i vers tre i kapitel syv ved dammen ved den øvre vandledning og frembærer den sene regns budskab i beseglingstiden for de hundrede og fireogfyrre tusind. Der lyder Esajas' kundgørelse over den dårlige og ugudelige konge Akaz, at Herren ville sende over Akaz Assyriens vande, kong Sankerib, og hans vand skulle stige op til halsen.

Og HERREN talte atter til mig og sagde: Eftersom dette folk vrager Shiloahs vande, som flyder sagte, og fryder sig over Rezin og Remaljas søn, se, derfor lader Herren flodens vande komme over dem, stærke og vældige, nemlig Assyriens konge med al hans herlighed; og den skal stige over alle sine lejer og gå over alle sine bredder. Og den skal bryde ind i Juda, oversvømme og gå over, nå lige op til halsen; og udbredelsen af dens vinger skal fylde dit lands vidde, Immanuel. Esajas 8:5–8.

Akaz afviste de vande, som var „sendt“ af Herren; derfor „sendte“ Herren Assyriens vande over Akaz. Akaz „glædede sig“ over forbundet mellem „Rezin og Remaljas søn“. Akaz „glæder sig“ over et forfalsket budskab om den sildige regn, repræsenteret ved Rezin og Remaljas søn.

Rezin og Remaljas søn, som er Pekah, konge over det nordlige rige, repræsenterer en forfalskning af Esajas og hans søn. Den tåbelige og ugudelige konge Akaz „glæder sig“ over det forbund, som repræsenteres ved Israels ti nordlige stammer og Syrien, og som er et forbillede på det ulovlige forhold mellem kirke og stat ved søndagsloven. Akaz glæder sig, for skam og glæde er de to modsatte følelser, som inspirationen benytter til at henvende sig til dem, der er repræsenteret i debatten om silde regn. Da Jeremias spiste den lille bog, var den hans hjertes glæde og fryd, og Joel oplyser os om, at Guds folk aldrig skal blive til skamme. Akaz er som en laodikeer blind, og således glæder han sig over det falske vandbudskab og forkaster Esajas' sande vandbudskab. Han burde skamme sig over at stole på det forfalskede silde-regn-budskab, som repræsenteres ved kongen af nordens oversvømmelse, men han har forkastet Shiloahs budskab.

Budskabet om Shiloah i Esajas otte er budskabet om den sene regn. Shiloahdammen identificeres i Det Nye Testamente som Siloamdammen. På hebraisk eller græsk betyder det „sendt“. Det var tjenligt for Kristus at gå bort, for at Han kunne „sende“ Helligånden. Esajas og Akaz befinder sig ved Shiloahdammen, og prøven beror på, om man vil have tro på Shiloahdammen, som repræsenteres ved Esajas og hans søn, eller tro på Rezin og Remaljas søn? Akaz vælger mellem to vande, Shiloahs vande eller den assyriske konges vande. Akaz glædede sig over den alliance og det budskab, som repræsenteredes ved Rezin og Remaljas søn, og derfor modtog han ødelæggelsens flod i stedet for det vand, som flyder sagte ved hans dom. Hans dom repræsenterer søndagsloven, når nordens konge oversvømmer hele verden som en flod. Dette gør den fra søndagsloven og fremefter, når også midnatsråbets flod skyller hen over verden.

Akaz glæder sig over forbundet mellem de ti nordlige stammer og Syrien og glæder sig således over det budskab, der forener kirke og stat, sådan som det er fremstillet ved enhver ulovlig alliance, der findes i Guds Ord. Esajas repræsenterer en filadelfier, og Akaz en laodikeer. Kristus forbinder Esajas' vidnesbyrd med sit eget, når Han helbreder den blinde mand, en laodikeer, ved Siloamdammen.

Og da Jesus gik forbi, så han en mand, som havde været blind fra sin fødsel. Og hans disciple spurgte ham og sagde: Mester, hvem har syndet, denne mand eller hans forældre, siden han blev født blind?

Jesus svarede: Hverken denne mand har syndet, ej heller hans forældre; men det er sket, for at Guds gerninger skal åbenbares på ham. Jeg må gøre hans gerninger, som sendte mig, mens det er dag; natten kommer, da ingen kan arbejde. Så længe jeg er i verden, er jeg verdens lys. Da han havde sagt dette, spyttede han på jorden og lavede dynd af spytten, og han salvede den blindes øjne med dyndet og sagde til ham: Gå hen og vask dig i Siloa dam, hvilket oversat betyder: Udsendt. Han gik da bort og vaskede sig og kom seende tilbage.

Naboerne og de, som før havde set ham, at han var blind, sagde derfor: Er dette ikke ham, som sad og tiggede? Nogle sagde: Det er ham; andre sagde: Han ligner ham; men han sagde: Det er mig. Derfor sagde de til ham: Hvordan blev dine øjne åbnet?

Han svarede og sagde: En mand, som kaldes Jesus, lavede dynd og salvede mine øjne og sagde til mig: Gå hen til Siloamdammen og vask dig; og jeg gik hen og vaskede mig, og jeg fik mit syn. Johannes 9:1–11.

Den blinde mand bliver sammen med den tåbelige og ugudelige konge Akaz sat på prøve med hensyn til, om de vil sætte deres tillid til Siloamdammen eller til Assyriens flod. Den blinde mand ved, at han er blind, men Akaz er rig, har overflod af gods og mangler intet. Akaz er den tåbelige jomfru ved sildigregns dam, og den blinde mand en vis jomfru. Vandene, som er udsendt fra, eller de vande, som er sendt fra Assyrien, er prøven.

En dam er et sted, hvor vand samles, og profetisk er en dam det sted, hvor de forskellige strømme, floder, bække, have, oceaner, søer, regn og dug fra alle de „vande“, som repræsenterer Kristi røst, samles. Den sildige regns dam dannes af det vand, som flyder fra den øvre dam. Dammen repræsenterer den sildige regns budskab i forbindelse med en prøve. Akaz forkastede de vande, der flyder sagte, men den blinde mand var lydig mod det budskab, som var knyttet til dammen. Jesus tog noget af sin guddommelighed, fremstillet som „spyt“, og forbandt det med ler, hvilket repræsenterer foreningen af guddommelighed med menneskelighed, som Kristus fuldbyrder i Det Allerhelligste.

Kristus spyttede på jorden og blandede sit spyt for at danne dynd. Han brugte budskabet om foreningen af guddommelighed og menneskelighed til at salve den blindes øjne. Det budskab, som er fremstillet ved foreningen af guddommelighed og menneskelighed, er 1888-budskabet, og det er bestemt til at forvandle et menneske fra Laodikeas tilstand til Filadelfias tilstand. Men budskabet kræver menneskelig medvirken. De må gå til dammen og derefter vaske sig.

Alle har syndet og mangler Guds herlighed, men Jesus sagde, at den blinde mand og hans forældre ikke havde syndet. Jesus fjerner spørgsmålet om skyld fra den blinde mands tilstand og identificerer ham som en mand, der blev oprejst til at herliggøre Herren; og den profetiske mand i Bibelens profeti, som oprejses med det formål, at »Guds gerninger skal åbenbares«, er banneret, som består af mænd og kvinder, der er gået over fra Laodikea til Filadelfia. Banneret er det sted, hvor Guds gerninger åbenbares, for hans værk var at forene guddommelighed med menneskelighed (som repræsenteret ved lerets salve), og trofæerne for dette værk er dem, som ikke blot hørte det laodikæiske budskab, men dem, som fulgte den forskrift, der blev givet i budskabet. Forskriften for den blinde mand var at gå hen og vaske sig. Da han først kunne se, behøvede han ikke at forsøge at herliggøre Gud; omstændighederne omkring ham bevirkede, at det skete.

Det begyndte med Kristi komme, efterfulgt af Kristi gerning. Kristi sidste gerning i den himmelske hellighed i forhold til mennesket er at forvandle et menneske fra en dal af døde, tørre ben, eller fra at ligge død i gaderne, eller fra at være blind som en flagermus. Hans sidste gerning er at genskabe sit folk i sit billede, og det er netop den gerning, Han udførte, da Han skabte Adam af jordens støv og dernæst indblæste livsånde i ham. Den sidste gerning er den første gerning, for Han dannede først leret og salvede derpå dette ler med sin Ånds liv. Hos Adam var Ånden Hans ånde, hos den blinde mand var den vandet. I Ezekiels dal med de døde ben var det et samlende budskab, som skabte legemet. Dernæst blev et budskab om de fire vinde indblæst over legemet, og så rejste det sig som en mægtig hær.

Mens den blinde mand endnu var blind, så Jesus ham og gik derpå hen til ham. Han nærmer sig den blinde mand i sammenhæng med et spørgsmål, som blev rejst af hans disciple, og giver sig dermed mulighed for at fastslå den rette profetiske ramme for illustrationen. „Guds gerninger“ er et profetisk symbol langs mange forskellige vidnesbyrdslinjer i Bibelen. Enhver manifestation af „Guds gerninger“ i Skrifterne opfyldes i tiden for den sildige regn. Jesus placerer fortællingens sammenhæng i den endelige beskeds perspektiv, sådan som den repræsenteres ved Elias i de sidste vers i Malakias.

Forældrene og det blinde barn fordømmes ikke som syndere, for dette er tiden for Guds vidunderlige gerninger, og i den tid vil fædrenes hjerter og børnenes hjerter blive vendt, så de ser den foreliggende sag. Sagen er denne—om den blinde laodikeiske mand er blevet forvandlet til en salvet filadelfisk mand. Det er den sag, som stilles for forældrene og barnet i den sildige regns tid, for det er også dommens tid. Og dommens tid fuldbyrdes gennem tredje og fjerde slægtled ifølge Abrahams pagtprofeti. Den blinde mand er det sidste og fjerde slægtled, og hans forældre er det tredje. I denne periode stiller Elias-budskabet familier i omstændigheder, hvor de tvinges til at modtage eller forkaste budskabet om Siloams dam. Den dårlige og ugudelige kong Akaz forkastede budskabet fra den dam, men den blinde mand tog imod det. Elias-budskabet i Malakias er sat ind i sammenhængen med en forbandelse før Herrens store og frygtelige dag.

Da Jesus ordnede den situation, vi her betragter, indbefattede Han i sin sammenfatning af miraklets formål, at Han måtte virke dengang, for der vil komme en tid, da ingen kan virke. Det arbejde, Han henviste til, foregår i dagslyset, og arbejdets ophør fremstilles som nat. Hans henvisning gælder nådetidens afslutning.

Når Han fuldender sit domsværk, tager Han sine præstelige klæder af og ifører sig hævnens klæder. Når Han fuldender dette værk med at skille de fortabte fra de frelste, ophører frelsens gerning. Prøvetiden er afsluttet, og det er nu nat, da ingen kan arbejde. Kristi budskab var ikke blot det laodikeiske budskab til en blind mand, men det var Eliasbudskabet stillet inden for sammenhængen af prøvetidens nærhed til afslutning, hvilket er Kristi helligede motivation til at arbejde for sjæles frelse.

Først nærmede Kristus sig den blinde mand, dernæst tilberedte og påførte han salven, og siden gav han anvisninger til et arbejde, som den blinde mand selv måtte udføre; og lige så vigtigt er det, at hans syn bliver genoprettet, idet han tager arbejdet op. Når han først har fået synet, er han blevet forvandlet fra en blind laodikeer til en filadelfier. Forvandlingsperioden for disse to menigheder blev i begyndelsen opfyldt fra 1856 til 1863.

Den periode repræsenterer adskillelsen mellem hveden og rajgræsset samt den endelige besegling af de et hundrede og fireogfyrre tusind, som derefter ophøjes som et banner. Den blinde mand blev straks genstand for offentlig opmærksomhed—da han først var forvandlet fra en laodikeer til en filadelfier. Den blinde mand er de et hundrede og fireogfyrre tusind, og den onde og tåbelige kong Akaz er det tidligere pagtsfolk, som udspys af Herrens mund. På samme tidspunkt i historien bruger Jesus enten sit spyt til at salve sit nye pagtsfolk, eller også spytter Han det gamle pagtsfolk ud af sin mund.

Vi vil fortsætte disse tanker i den næste artikel.

„Den kommende krise“

Med ufejlbar nøjagtighed holder den Uendelige regnskab med alle nationer. Så længe hans barmhjertighed tilbydes med kald til omvendelse, vil dette regnskab forblive åbent; men når en bestemt grænse, som Gud har fastsat, er nået, begynder hans vredes tjeneste. Da lukkes regnskabet; den guddommelige tålmodighed ophører; der er ikke længere nogen forbøn om barmhjertighed til deres fordel.

„Profeten fik, idet han skuede ned gennem tidsaldrene, vor tid fremstillet for sit syn. Denne tidsalders nationer har været modtagere af nådegaver uden fortilfælde. De mest udvalgte af Himlens velsignelser er blevet skænket dem; men tiltagende hovmod, havesyge, afgudsdyrkelse, foragt for Gud og lav utaknemmelighed står optegnet imod dem. De er hastigt ved at afslutte deres regnskab med Gud.

„Dagene nærmer sig hastigt, da der vil være stor rådvildhed og forvirring i den religiøse verden. Der vil være mange guder og mange herrer; enhver lærevinds blæst vil fare frem; og Satan, klædt i engledragt, ville om muligt bedrage selv de udvalgte.

„Den universelle foragt, som kastes over sand guds frygt og hellighed, får dem, som ikke har en levende forbindelse med Gud, til at miste deres ærbødighed for hans lov. Og efterhånden som mangelen på respekt for den guddommelige lov bliver mere åbenbar, vil skillelinjen mellem dens iagttagere og verden og en verdenselskende kirke blive mere tydelig. Kærligheden til Guds forskrifter tiltager hos den ene klasse, i samme grad som foragten for dem tiltager hos

den anden.“

Den store JEG ER stadfæster sin lov. Han taler til dem, som ophæver den i storme, i oversvømmelser, i uvejr, i jordskælv, i farer på land og på havet. Nu er tiden inde for, at hans folk viser sig tro mod princippet.

„Vi står på tærsklen til store og højtidelige begivenheder. Herren er ved døren. På Oliebjerget gennemgik Frelseren de begivenheder, som skulle gå forud for denne store hændelse: 'I skal høre om krige og rygter om krige,' sagde han. 'Folk skal rejse sig mod folk, og rige mod rige; og der skal være hungersnød og pest og jordskælv mange steder. Alt dette er begyndelsen til veerne.' Selv om disse profetier fik en delvis opfyldelse ved Jerusalems ødelæggelse, har de en mere direkte anvendelse på de sidste dage.“

„Johannes og de andre profeter var også vidner til de frygtelige scener, som vil finde sted som tegn på Kristi komme. De så hære samle sig til kamp, og menneskers hjerter svigte af frygt. De så jorden rokket af sin plads, bjergene styrtet i havets dyb, dets bølger bruse og oprøres, og bjergene skælve ved dets oprørthed. De så Guds vredes skåle åbnet, og pest, hungersnød og død komme over jordens indbyggere.

”Allerede er Guds tilbageholdende Ånd ved at blive trukket bort fra verden. Og orkaner, storme, ulykker til søs og på land følger hurtigt efter hinanden. Videnskaben søger at forklare alt dette. Tegnene, som fortættes omkring os og vidner om Guds Søns nære komme, tilskrives enhver anden end den sande årsag. Mennesker kan ikke skelne de vogtende engle, som holder de fire vinde tilbage, for at de ikke skal blæse, før Guds tjenere er beseglet; men når Gud byder sine engle at slippe vindene løs, vil der komme en sådan scene af hans hævnende vrede, som ingen pen kan skildre.

„En krise står umiddelbart foran os; men Guds tjenere må ikke stole på sig selv i denne store nødsituation. I de syner, der blev givet til Esajas, Ezekiel og Johannes, ser vi, hvor nært himlen er forbundet med de begivenheder, der finder sted på jorden. Vi ser Guds omsorg for dem, som er tro mod ham. Verden er ikke uden en hersker. Programmet for de kommende begivenheder er i Herrens hånd. Himlens Majestæt har nationernes skæbne såvel som sin kirkes anliggender i sin egen varetægt.

„Gud har åbenbaret, hvad der skal ske i de sidste dage, for at hans folk må være beredt til at stå imod modstandens og vredens storme. De, som er blevet advaret om de begivenheder, der ligger foran dem, skal ikke sidde i rolig forventning om den kommende storm og trøste sig med, at Herren vil beskytte sine trofaste på trængslens dag. Vi skal være som mænd, der venter på deres Herre, ikke i doven forventning, men i alvorligt arbejde, med urokkelig tro. Nu er det ikke tiden til at lade vore sind være optaget af ting af ringe betydning.“

„Mens menneskene sover, er Satan virksomt i færd med at tilrettelægge forholdene, så Herrens folk ikke kan få barmhjertighed eller retfærdighed. Søndagsbevægelsen baner sig nu vej i mørket. Lederne skjuler det sande stridsspørgsmål, og mange af dem, der slutter sig til bevægelsen, ser ikke selv, hvorhen understrømmen tenderer. Dens bekendelser er milde og tilsyneladende kristelige; men når den taler, vil den åbenbare dragens ånd. Det er vor pligt at gøre alt, hvad der står i vor magt, for at afværge den truende fare. Vi bør fremholde det

egentlige stridsspørgsmål for folket og således rejse den mest virkningsfulde protest imod foranstaltninger, der indskrænker samvittighedsfriheden. Vi bør ransage Skrifterne og være i stand til at give grunden til vor tro. Profeten siger: 'De ugudelige skal handle ugudeligt, og ingen af de ugudelige skal forstå; men de vise skal forstå.'“

„Den betydningsfulde fremtid ligger foran os. For at møde dens prøvelser og fristelser og udføre dens pligter vil der kræves stor tro, energi og udholdenhed. Men vi kan sejre herligt; for ikke én vågende, bedende, troende sjæl vil blive fanget i fjendens anslag. Hele himlen interesserer sig for vor velfærd og afventer, at vi gør krav på dens visdom og styrke. Enhver modstående indflydelse, hvad enten den er åben eller skjult, kan modstås med held, 'ikke ved magt og ikke ved styrke, men ved min Ånd, siger Hærskarers Herre.' Gud er nu lige så villig som i fordums tid til at virke gennem menneskelige bestræbelser og til at udrette store ting gennem svage redskaber. Vi skal ikke vinde sejren ved antal, men ved sjælens fulde overgivelse til Jesus.”

„Nu, mens barmhjertigheden endnu dvæler, mens Jesus går i forbøn for os, lad os gøre et grundigt arbejde for evigheden.“ Southern Watchman, 25. december 1906.